

ZONDAG 46

De aanspraak in het volmaakte gebed

Psalm 103 : 6 en 7
Lezen: Lukas 11 : 1 - 28
Psalm 102 : 11 en 12
Psalm 81 : 4 en 12
Psalm 33 : 11

Geliefden, het Woord van God hetwelk wij u thans willen prediken is naar Zondag 46 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 120 en 121.

Vraag 120: Waarom heeft ons Christus geboden, God alzo aan te spreken: Onze Vader?

Antwoord: Opdat Hij van stonde aan, in het begin onzes gebeds, in ons de kinderlijke vrees en toevorzicht tot God verwekke, welke beide de grond onzes gebeds zijn, namelijk, dat God onze Vader door Christus geworden is, en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen.

Vraag 121: Waarom wordt hier bijgevoegd: Die in de hemelen zijt?

Antwoord: Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aardse denken, en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

Deze Zondag spreekt ons over de aanspraak in het volmaakte gebed. Wij letten vervolgens op:

1. Het naderen tot God, Die Vader is
2. Het naderen tot Vader, Die God is

"Nood leert bidden", hoort u nog al eens zeggen. Ik las bij de oude Van der Kemp, die ook een Catechismusverklaring geschreven heeft; hij is in 1718 in Dirksland gestorven, het volgende: In onze dagen is er een spreekwoord dat zegt: "wie wil leren bidden moet scheep-varen". Wij zouden zeggen, die moet gaan varen. Maar, zegt Van der Kemp, het is waar, dat scheepslieden vanwege de veelvoudige nood waar ze in komen, bidden leren; maar het is ook waar, zo schrijft hij, dat men dan vaak bidt gelijk de scheepslieden van het schip, waarin Jona was. Zo is het vaak wanneer wij pas, let op, pas in de nood tot God gaan roepen. En hoe riepen zij dan? Wel, ze riepen elk tot hùn

god. Ze riepen uit de nood een iegelijk tot zijn god, maar wisten niet tot welke god ze riepen. Zij beseften wel dat er iemand was, die zij god noemden, die helpen kon, die boven hen stond. Ze hadden zelfs het besef dat deze vreselijke orkaan, waardoor hun scheepje gebeukt werd, hen niet toevallig trof.

Ze legden verband met die plotselinge ontstuimigheid van de zee en met hun zonden. Want zij zeiden, een ieder tot zijn metgezel: Komt, en laat ons loten werpen, opdat wij mogen weten, om wiens wil ons dit kwaad overkomt. En daarom gingen ze bidden. Ieder tot hun eigen god. U begrijpt, dat zulk een bidden God niet aangenaam kan zijn. Dat zulk een bidden, waarin men uit de nood roept tot God, een onbekende God, een hoger wezen, waar we niet eens van weten wie hij eigenlijk is, niet het gebed is, dat Jezus Zijn discipelen in de mond gelegd heeft. Nee, geliefden, niet de nood leert bidden, maar God leert bidden door Zijn Woord en Geest. Bidden tot God, tot die God, Die met ons spreken wil, en Die ook tot ons spreekt. Het staat hier reeds in de vraag. Waarom heeft ons Christus geboden, God zo aan te spreken?

Bidden is spreken. En een gesprek, voert u niet alleen. Als u met iemand een gesprek voert; dan spreekt u, maar dan luistert u ook.

Zo is nu ook "bidden". Bidden is geen monoloog. Geen roepen uit de nood naar een onbekende God, maar bidden, dat is spreken en dat veronderstelt dus ook luisteren naar elkaar. Als u bidt, dan moet u iemand voor u hebben, tot Wie u bidt, met Wie u spreekt. Die u serieus neemt, anders kunt u beter uw mond houden. Van Wie u gelooft, dat Hij hoort, anders heeft het geen enkele zin. Wiens taal gij verstaat. Dat is bidden. Dat leert Christus ons. In de "bergrede" heeft Hij dit gebed op onze lippen gelegd, tegenover het ijdel bidden van de heidenen. Het bestaat niet in de veelheid der woorden, want zegt Hij, doe niet als de heidenen, die door de veelheid van hun woorden menen verhoord te worden. U kent het gebed wel, dat de baäls priesters gebeden hebben op de Karmel. Hoe ze zich zelf gesneden en gestoken hebben, zodat het bloed hun langs het lichaam vloeide. Zij wilden hun goden bewegen medelijden met hen te hebben. Jezus zegt: Zo behoeft u het niet te doen, want voordat er een woord uit uw lippen gegaan is, kent God reeds uw gedachten. Laat uw woorden weinig zijn en met zout besprengd. Dat geldt in het gesprek van mens tot mens, maar dat geldt zeker in het gesprek tussen de grote en heilige God en ons mensen, zondige mensen.

De Heere Jezus heeft het gebed, ook in de omstandigheden, die u straks zijn voorgelezen, opnieuw de discipelen op de lippen gelegd. Als ze van Johannes of van de discipelen van Johannes gehoord hebben, dat hij zijn discipelen heeft leren bidden, dan vragen ook de discipelen van de Heere Jezus: Heere leer ons bidden, gelijk ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat die discipelen van Johannes en de discipelen van Jezus nog nooit eerder gebeden hadden en dat ze niet wisten, wat bidden eigenlijk is. Natuurlijk wisten ze dat wel, maar zij merken een oneindig verschil op tussen het gebed, wat hun Meester bidt, wanneer Hij met hen brood eet of met hen spreekt over de dingen van Gods koninkrijk en tussen

het bidden wat ze van huis uit geleerd hebben. Van huis uit, onder leiding van de oversten van het volk.

Ach, dan weten we, hoe het "bidden" geschiedde. Dan weten we, hoe ze op de hoeken der straten stonden met hun gebedenboeken wijd uitgespreid, gelijk de roomsen nog doen op de hoeken der straten in Brabant en Limburg en in andere roomse streken. Daar ziet u ze, vandaag aan de dag, nog staan, soms uren lang met hun gebedenboeken. Voor een ieder die het maar zien wil, staan ze hun gebeden te prevelen, half hardop op de hoeken der straten. Zo bidden ook de heidenen, zegt de Heere. Zo moet gij niet bidden, Mijn kinderen. Als gij bidt, laat dan uw woorden weinig zijn. Gaat dan in uw binnenkamer. Sluit dan de deur achter u toe, want uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. Dan leert Hij, de Heere Jezus, Zijn discipelen bidden naar de regel van het heiligdom. En inderdaad, dat zijn maar weinig woorden. Natuurlijk niet zo, alsof wij nooit anders mogen bidden dan "Het Onze Vader". Alsof onze woorden niet meer mogen zijn dan de enkele woorden van "Het Onze Vader". Want zij vragen niet: Leer ons een gebed, maar leer ons bidden. Zij willen weten, wat nu een gebed is, dat God behaagt, dat beantwoordt aan de heerlijkheid en de ere Gods en dat ook dient tot vervulling van hun eigen noden. En dan legt de Heere hen dit schone gebed op de lippen. Dan zegt Hij tegen Zijn discipelen: Als gij bidt, zegt dan maar: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. En, zegt Hij voorts, dat ze zullen bidden om de heiliging van Zijn naam, om de komst van Zijn koninkrijk, om het geschieden van Zijn wil. Ere zij God in de hoogste hemelen, dat legt Hij hen op de lippen.

En als ge dan daaraan denkt, zegt Hij, vergeet dan ook niet uw nood. Vraag dan aan uw Vader, Die in de hemel is, om dagelijks brood, om vergeving van uw zonde, om bewaring van de boze. En bedenk, wanneer gij dit van Hem vraagt, dat Hij machtig is het te geven. Want het koninkrijk is van Hem en alle kracht en alle heerlijkheid, zonder einde, tot in der eeuwigheid. En, zegt Jezus, zeg dan maar Amen. Zo is het genoeg, zo is het goed, dat is alles. Dan zal uw Vader die in de hemelen is, u horen. Geliefden, dit gebed is toch wel uitzonderlijk schoon. Schoon in zijn eenvoud, schoon in zijn kinderlijke afhankelijkheid, schoon in zijn verheerlijking van God en schoon in de omvatting van de noden van ons, naar lichaam en naar ziel. Nu, dit bidden moet de grondregel zijn van al ons bidden. Als we onze handen vouwen en onze harten tot God in de hemel opheffen, dan moeten we tot Hem gaan, tot Hem spreken en zeggen: "Onze Vader". Jezus zegt niet: "Mijn Vader", want de verhouding van Zijn Vader tot Hem is een andere, als de verhouding van Zijn Vader tot Zijn discipelen en daarom zegt Hij: Gij dan, spreekt gij aldus: Onze Vader. In dat woord "onze" ligt ook begrepen de gemeenschap der heiligen, het gemeenschappelijk hebben van één en dezelfde Vader. Onze Vader moet ook de christenen aan elkaar verbinden. In dat gebed denkt niemand alleen aan zijn eigen nood. Dat kan ook niet. Want, indien God waarlijk mijn Vader geworden is, dan zijn al Zijn kinderen mijn broeders

geworden en hoe kan ik mijn ogen toesluiten als ik zie dat mijn broeder gebrek lijdt, die om Christus' wil mijn broeder geworden is en voor wie God Vader is? Daarom, elk gebed dat een zondaar hier op de wereld bidt, bidt hij hier in gemeenschap met elkaar en voor elkaar. Jezus heeft hier uitdrukkelijk de nadruk op willen leggen. Wij mogen geen egoïsten worden. Wij mogen niet onze oude natuur daarin uitleven. Wij moeten bedenken, dat God kinderen heeft van wie wij er één zijn. Maar dat Hij ons doet leven in gemeenschap met die ander en daarom: Onze Vader.

Onze Vader, dat is toch wel een heel vrijmoedige aanspraak. Wie durft dat nu te zeggen? Wanneer wordt het gezegd? Ik betrap er mezelf op, u misschien uzelf ook, dat ge zo weinig uw gebed begint, en nu denk ik inzonderheid aan onze verborgen gebeden, met deze aanspraak: Onze Vader. En Jezus heeft het toch gezegd! Waarom zijn we vaak zo beschroomd, zo onvrijmoedig, om zo tot God te naderen. Het is toch geen stoutheid, het is toch niet boven onze stand? Het is toch geen aanmatiging, waar we geen recht op hebben? Jezus zelf heeft het toch gezegd, tot Zijn kinderen? Hij heeft gezegd: Bidt, en zeg dan maar: Onze Vader.

En dan vraagt de onderwijzer: Waarom heeft Christus dat gezegd? 't Is toch geen mens, die het gezegd heeft? De formuliergebeden, hoe schoon ze ook mogen zijn, zijn toch nog door mensen opgesteld. Maar dit gebed is door de grote Leraar der gerechtigheid, door de Zone Gods opgesteld en Die zegt: Zeg maar: Onze Vader. Ik las van vader Smytegelt in de verklaring van deze Zondag, dat hij vraagt: mag elk mens Onze Vader zeggen? Dat is een vraag, die altijd weer om de hoek komt kijken. Hij zegt: Ach, gij onvrome, gij kunt niet wèl bidden, maar zult ge dáárom nalaten te bidden. Gij kunt ook niet wèl ter kerke gaan, zult ge dáárom niet ter kerke gaan? Gij kunt ook niet wèl bijbellezen, zult ge dáárom niet bijbellezen? Ik dacht: dat geldt nu nog. Houdt toch op met dat nare vragen. Dit komt niet voort uit een hart, wat verlegen is om God. Dit zijn van die ijdele twistvragen, die nergens toe dienen. Ik geef u de verzekering geliefden, indien u zo luistert naar het woord van God, dat ge niet behoort tot die "vergeetachtige" hoorders, maar tot die hoorders, waarvan Christus zegt: Zalig, die Mijn Woord hoort en hetzelfde doet. Dat ge dan niet langer meer vraagt: Mag ik? Maar dat ge zegt: *Ik kan niet anders, want Christus heeft het gezegd.* Verder spreekt Smytegelt nog, dat God, krachtens schepping, Vader is van alle mensen. Gij zijt toch Onze Vader, zo roept Israël. Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet. Hij is ook Onze Vader krachtens Zijn verbondsopenbaring aan ons. Nee, zegt vader Smytegelt, gij moogt niet zó Vader zeggen, alsof ge reeds een verzoend kind van God was, alsof uw zonden reeds waren weggenomen door Jezus Christus. Maar ge moogt het zo zeggen; verlangende om Zijn kind te mogen worden, smekende om dat erfrecht te mogen verkrijgen en zo met al Gods kinderen in waarheid God tot uw Vader te mogen hebben. Zo ongeveer spreekt hij in zijn Catechismus.

Ik geloof waarlijk, dat God het zo ook bedoeld heeft. Dat de Heere het ook

ons op de lippen gelegd heeft en dat we dit gebed niet mogen weigeren te bidden omdat we onbekeerd zijn, want ons onbekeerd zijn ontslaat ons niet van het bevel van Christus. Waarom heeft Christus ons geboden? staat er. O, we zouden al blij zijn, als Hij het ons vergund had, maar Hij wil alle bange kommer en vrees uit ons hart wegnemen en Hij zegt: Mijn kind, zo wil Ik het, dit is Mijn gebod, dat gij zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Ik heb straks gezegd, dat het gebed een gesprek is. Als u dan zo gaat bidden, dan moet u ook luisteren. Ja, eerst luisteren, want alle ware bidden is antwoord op Gods spreken. Met andere woorden: die nog nooit God in ernst heeft horen spreken, die heeft ook nog nooit waarlijk gebeden. Maar elk gebed is antwoord op het spreken Gods. Wanneer nu dat Woord van God, in ons hart begint in te dringen, wanneer dat Woord ons gaat aanspreken, en dat Woord voor ons wordt: *Het Woord van God*; dan begint ook het antwoord uit onze ziel. Zolang we nog dat Woord van God langs ons laten afglijden, hebben we ook geen behoefte aan het gebed, zien we God niet voor ons. Is God geen werkelijkheid in ons leven. Maar wanneer de God van Zijn Woord voor ons staat, in ons hart binnenkomt, dan kan het niet anders, dan gaan we ook bidden. Kijk maar in de heilige bladen. Zij, die het Woord van God gehoord hebben, zij hebben zich voor God neergebogen, en zijn toen gaan bidden. Zo moeten wij ook, voordat we onze handen vouwen en onze ogen sluiten, naar Gods Woord horen. Daarom is het ook goed in onze gezinnen, dat, voordat we bidden, voordat we danken, we het Woord van God lezen. Dat is het spreken Gods tot ons. Spreek Heere, want uw knecht hoort. Opdat we als antwoord daarop, ons hart voor God zouden uitstorten in gebeden en dankzegging, met smeking en lofverheffing. Zo begint dus het rechte gebed. Zo begint het, want er staat: Opdat aanstonds, in het begin van ons gebed, in ons een kinderlijke vrees en vertrouwen tot God wordt verwekt. Met deze aanspraak dient er vrees en vertrouwen tot God te komen in ons gebed. Dat wil Hij verwekken, dat wil God verwekken. Ach, de Heere weet het wel, hoe bot we zijn en hoe traag we zijn in het spreken met Hem, in het bidden tot Hem. Maar nu zegt Hij: Ik weet het wel; Ik weet hoe behoefteloos, hoe slordig uw gebedsleven kan zijn. Hoe dat ge menigmaal meer met uzelf begaan zijt, dan met God. Hoe dat ge menigmaal meer te doen hebt met de dochters van de bloedzuiger, "Geef, Geef", dan met: Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome en Uw wil geschiede. Maar nu komt Christus en Hij zegt: Zeg maar: Onze Vader, opdat Hij in ons hart verwekken zou, teweeg zou brengen, op zou wekken, zou schenken: *wat er niet is*. Door het in waarheid noemen van die VADERnaam, moet er in ons hart een vertrouwen verwekt worden.

U zult zeggen: Dat staat toch diametraal tegenover elkaar? Vrezen en vertrouwen, dat gaat toch niet samen? Ja, geliefden, in de verborgen omgang met God wel. In het leven met de Heere wel. Zoals in het leven van een kind, een rechtgeaard kind, deze twee niet tegen elkaar strijden, maar volkomen met elkaar in harmonie zijn. Het rechtgeaarde kind heeft vreeze voor vader,

vreze in de zin van een hartelijk ontzag, uit hoogachting geboren. U weet wel, hoe dat het kleine kind tegen vader op kan zien. Met welke verwondering het naar vader ziet. Wat het van vader al niet verwacht. De vader en de moeder zijn voor een kind op aarde het summum van kracht en van wijsheid en van veiligheid. Bij je vader kun je altijd terecht en je vader weet alles, en je vader is sterker dan iedereen. Je vader en je moeder, zij weten het en zij zijn het. Maar ook is er bij dat kind niet alleen ontzag vanwege de grootheid, maar ook het kinderlijk vertrouwen, wat vader is, dat is hij voor mij. Wat vader weet, dat zal hij tegen mij zeggen. Vader zal me altijd helpen. Er is geen kind, dat daaraan twijfelt.

In de grootste nood, in welke omstandigheden ook, weten ze het zeker, dat ligt op de bodem van hun hart. Als dan vaders ogen vlammen van toorn, dan zullen ze nog, wanneer een ander op hen afkomt of hen wil krenken, de toevlucht zoeken bij vader. Welnu, dat is die gestalte des harten, die God werkt in elke "wedergeborene". Ik weet wel, dat hij niet aanstonds die volle geloofsvrijmoedigheid heeft, om bij Vader te schuilen, maar wel, dat die gestalte des harten in beginsel aanwezig is. Van der Kemp, die ik reeds noemde, zegt dan ook, dat, wanneer een kind tegen vader gezondigd heeft, beschroomd is om tot vader te naderen, dan doet dat kind "wel" en betoont kinderlijke eerbied. Maar, zegt hij, wanneer dat kind, gezondigd hebbende, van vader wegvlucht en buiten hem leven wil, zo is het een kind met een slaafse geest en doet het niet "wel". Zo zegt Van der Kemp ook van Gods kinderen: Indien gij gezondigd hebt tegen God, dan is het een kinderlijke gestalte en een kinderlijke eigenschap, dat ge dan beschroomd zijt om tot God te naderen. Maar, indien ge uw gebeden nalaat, omdat ge gezondigd hebt, zulks is slaafs!

Ja, waarlijk geliefden, hoe vaak zijn we niet meer slaven dan kinderen? Wat leven we vaak, door een slaafse geest gedreven. O, het is goed, dat we niet over de zonde kunnen heenleven; het is goed, dat de zonden ons hart beklemmen. Het is goed, dat we met diep ontzag voor Gods majesteit en heiligheid tot Hem naderen, wanneer we gezondigd hebben. Maar, dan tòch tot Hem naderen; want, wie het gebed nalaat, wie de gemeenschap met God niet meer zoekt, wie niet opnieuw de gunst des Vaders zoekt, die toont daarin een slaafse vrees, een slaafse gestalte, die God niet aangenaam is. Want, dat weet u toch wel, uit uw eigen leven, hoe boos vader ook was en hoe gekrenkt hij ook was, hoe rechtvaardig gekrenkt om onze zonden, was het hem niet altijd welkom, wanneer we boetvaardig, bekenkend onze schuld, tot hem kwamen? Heeft ooit een rechtgeaarde vader zijn kind verstoten, dat in waarheid schuld beleed aan zijn voeten? Nee, beslist niet. Dat waren de beste ogenblikken in het gezinsleven, dat maakt de band tussen vader en kind al maar hechter, wanneer het kind afgedwaald, wederkeert tot vader. Nooit heeft die verloren zoon geweten, hoe goed zijn vader was, dan toen, toen hij alles verzondigd hebbende, wederkeerde. Nooit heeft de vader het geluk van het "vaderzijn" gesmaakt op zulk een wijze, dan nadat zijn verloren zoon weer

aan zijn rechterhand aan zijn dis zat. Welnu geliefden, alle vaderschap op aarde is maar een flauw beeld van het Vaderschap van Hem, die meer zorgt dan een vader doet.

Nooit, en dan spreek ik op menselijke wijze, nooit hebben wij de band meer gevoeld, nooit hebben wij Zijn Vaderzijn meer beleefd, dan toen, toen we terugkwamen tot Hem, toen we alles verzondigd hadden en we bij Hem toch een goed onthaal ontvingen. Nooit hebben we meer gezien het vriendelijk oog des Vaders en nooit hebben we rijker dis voor ons aanschouwd en met verbrokener hart gezeten aan Zijn dis, dan toen, toen Hij verloren zonen terug kreeg. *Onze Vader die in de hemelen zijt, wat een vertederende aanspraak.*

Dan zegt de onderwijzer verder, dat deze beiden, namelijk vrees en vertrouwen namelijk, de grond van ons gebed zijn. Dus als die vrees en dat vertrouwen er niet is, dan heeft ons gebed geen grond. Dan vermenigvuldigen wij wel woorden, maar dan bidden we niet. Dus waar deze vrees en dit vertrouwen ontbreekt, is ook geen waarachtig gebed mogelijk. Let wel; de onderwijzer zegt niet, dat deze vrees en vertrouwen grond *van de verhoring* van ons gebed zijn. Daar zal hij straks nog op terug komen. Dat is alleen de gerechtigheid van De Heere Jezus Christus. Niet de gestalte van ons hart is de grond van de verhoring. Dat kan niet, want God wordt niet onze Vader door *onze* geloofsoefeningen, door onze belevingen. O, nee, zo denken sommige mensen; die onthouden de Vadernaam van de lippen van de kleinen, namelijk van de kleinen in het geloof. Die zeggen: Al ben je wedergeboren, daarom mag je nog geen Vader zeggen! Zo zijn er, die lijnrecht tegen het bevel van onze Heere Jezus Christus ingaan en die de Vadernaam van de lippen der kinderen weren.

Geliefden, God wordt onze Vader niet door onze belevingen en door onze ervaringen, maar God wordt onze Vader door waarachtige wedergeboorte. Als wij van kinderen des toorns tot kinderen Gods gemaakt worden, als we door God worden aangenomen als Zijn geliefde kinderen en erfgenamen. Vanaf het uur der wedergeboorte is God onze Vader. En nu weet ik wel, dat we niet altijd in dezelfde geloofsvrijmoedigheid van het geoefend volk van God, tot de Heere kunnen gaan; maar dat ligt niet aan het Vaderzijn, maar dat ligt aan de gebrekkigheid van onze spraak. Dat is meer ons ongelooft. God zegt niet: Als je die of die stand in het genadeleven bereikt hebt, dan mag je pas Vader zeggen. Net zomin als ik tegen mijn kinderen zeg, denk er om als je achttien jaar bent, dan mag je pas vader zeggen, want dan heb je pas verstand om te weten, waarom ik je vader ben. Wat blij kan vader of moeder zijn als kleine kinderen de vader- of moedernaam kunnen stamelen.

Wel geliefden, zo is God ook blij als er ergens een arme zondaar begint te stamelen: Vader, Onze Vader die in de hemel zijt, in wiens hart deze vreze is, maar ook dit kinderlijk vertrouwen, wat God door Zijn Heilige Geest aan al Zijn kinderen schenkt. Naarmate de kennis der genade in ons hart toeneemt en naarmate het grote geheim ons ontsloten wordt, hoe dat het nu mogelijk is, dat God onze Vader is; hoe het kan, dat Hij ons de Vadernaam op de lippen

gelegd heeft, waardoor Hij onze Vader geworden is. O, als deze oceaan van genade voor ons ontsloten wordt en we in deze hoogte, lengte en breedte van Gods liefde mogen inblikken en we mogen zien, hōe deze Vadernaam ons geworden is, omdat God Zijn eigen kind, die Vadernaam ontnomen heeft, toen Hij de hel zo op Hem aan deed komen en de machten der boze tegen Hem opkwamen, toen Hij Zijn eigen kind overgaf in het verderf; Die gebeden heeft om brood, maar een steen gekregen heeft. Gebeden heeft om een vis, maar een slang kreeg. Gebeden heeft om een ei, maar een schorpioen ontvangen moest. Gods kind, biddend tot Zijn Vader en Zijn Vader de eeuwige beloften voor Hem toesluitend. Roep Mij aan in de dag uwer benauwdheid, zo zal Ik u er uit helpen en gij zult Mij eren. Dat geldt voor al Gods kinderen. Maar dat gold voor Christus niet. Hij moest de troost van deze belofte missen, zodat Hij in de bange nacht van Zijn lijden het uitriep: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Waarom ben Ik Uw kind niet meer en waarom zijt Gij, Mijn Vader niet meer? U weet het, dat *waarom* was niet het waarom des ongeloofs, niet waarom moet Mij dat nu treffen? Maar het was de smart van het hart, dat de scheiding voelt. Dat met het verstand wel weet, waarom de scheiding gekomen is, maar dat met het gevoel, met het hart, die scheiding niet aanvaard kan, omdat het zo eeuwig onmogelijk is, dat God van God gescheiden wordt. Dat God Zich voor Zijn kind verbergt en dat het kind Zijn Vader niet meer ziet.

Maar zelfs, al is deze verhouding verbroken, zodat Hij de Vadernaam niet meer op de lippen kan nemen, vanwege het lijden, dat op Hem komt, zo houdt Hij Hem nochtans vast als Zijn God. Want Hij roept het uit, zinkende in de hel: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten? En, als Hij die ure der duisternis doorworsteld heeft en dat donkere dal des doods is doorgegaan en die brand van Gods eeuwige toorn gedragen heeft, dan scheurt God het rouwfloers, dat de zon bedekte en dan mag Christus weer zeggen: Vader in Uwe handen beveel Ik Mijn Geest. Hij, die een ogenblik van God verlaten werd, maar die van God verlaten zijnde, nochtans God vasthield, mag wederkeren in 's Vaders schoot, nadat het oordeel is afgewenteld.

En geliefden, in die ure heeft Christus het verdiend, dat nu al Zijn kinderen, onder alle omstandigheden, altijd vrijmoediglich tot God mogen gaan. O, de Heere oefene ons daarin en Hij schenke ons bij de voortduur, die vrees en dat vertrouwen, die beide de grond zijn van het ware bidden, opdat we aanstonds, wanneer we tot God naderen, met dit vertrouwen en met deze vreze bezet, zouden zeggen: Onze Vader. Ja, ook de allerkleinste in de genade, wanneer ge tot God gaat naderen en zegt: Heere, ik voel niet die betrekking van kind tot zijn Vader, want ik mis die geloofsvrijmoedigheid, om U Vader te noemen, zodat ik ook met volle vrijmoedigheid me op Uw trouw verlaten mag. Maar Heere, ik begeer het zo van harte om ook bij u een schuilplaats te hebben zoals al uw lieve kinderen hebben. Ik kan toch buiten u niet leven. Gij zijt toch de God van mijn leven geworden. Leer mij dan, U Vader te noemen. Ga dan ook, als kind, deze naam maar stamelend uitspreken. Overdenk, wat

ge doet, wanneer ge zo tot God nadert; opdat God alzo in uw overdenking met Zijn Heilige Geest mocht invloeden en u van stap tot stap naar het geheim zoudt brengen. Zodat ge bewust, ook voor uw eigen ziel, zeggen moogt: Ja, Hij is ook mijn Vader, want ik weet het: Hij gaf Zijn Zoon ook voor mij in de dood. Hij heeft het Zelf door Zijn Woord en Zijn Geest in mijn hart geopenbaard, dat Hij ook mijn schuld heeft weggenomen en mijn ongerechtigheid heeft verzoend. Dat is dus beiden de grond van ons gebed; namelijk, dat God onze Vader *door Christus* geworden is en dat Hij ons veel minder weigeren zal, hetgeen wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen. Ziet u wel, daar zegt de onderwijzer het al, dat hij door Christus onze Vader geworden is. Laat ons dat nooit vergeten, opdat we in het naderen tot 's Vaders troon, altijd met grote schuchterheid, met diep berouw, maar ook met hartelijk vertrouwen tot God zouden gaan. Nooit vergeten, dat die weg gebaad is door Jezus Christus. Dat het God Zijn Zoon gekost heeft. Dat we van nature geen kinderen Gods waren, maar kinderen des toorns gelijk alle andere mensen, die de vorst der duisternis waren toegevallen en gewillig zijn slaaf werden, maar dat we nu door genade om Christus' wil, omdat Hij buiten stond, omdat Hij niet meer in het huis des Vaders verblijven mocht, weer door Hem een plaats in 's Vaders huis gekregen hebben.

En dat Hij ons veel minder weigeren zal, hetgeen wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze aardse vaders ons aardse dingen ontzeggen. Dat is u straks voorgelezen uit Lukas 11, waar de Heere ons voorhoudt, dat Hij meer dan een aards Vader voor ons zorgt, want, zegt Hij, als nu gij, die boos zijt, weet, uwe kinderen goede gaven te geven, hoeveel temeer zal de hemelse Vader Zijn Heilige Geest geven, degenen, die Hem bidden. De Heere Jezus zegt daar, vaders, u zult uw kind geen stenen voor brood geven. Welnu, zegt Hij: Waarom hebt ge dan zulke harde gedachten van de hemelse Vader? De hemelse Vader, Hij zal Zijn Heilige Geest geven, degenen die Hem bidden, staat er.

Niet degenen die Hem "daarom" bidden, *maar die Hem bidden*. Waar we dan God ook om bidden, om welke nooddrift van lichaam en ziel ook; dan zal Hij ons voor alles Zijn Heilige Geest geven. En dan zal Hij ons leren bidden naar de regel van het heiligdom.

Geliefden, hier hebt u weer die cirkel, die niet te doorbreken is. De spanning tussen hetgeen wat God vraagt en hetgeen wat God geeft. Wij weten: wij kunnen niet bidden, zonder de Heilige Geest en de Heere Jezus zegt: Bidt dan, dan zal de hemelse Vader, Zijn Heilige Geest geven. Daar hebt u het weer. Hier eist God van een ieder van ons, dat we op Zijn Woorden zullen letten. *Het is hier de vraag niet, kan ik het of kan ik het niet? Ik kan het ook niet, niemand kan het, we kunnen het alleen door Jezus Christus, we kunnen het alleen door de Heilige Geest.* Wanneer ik mijn knieën buig en mijn handen vouw, dan onderzoek ik mijn hart niet of ik toch wel kan bidden. Recht heb ik er nooit toe. Maar, wanneer de nood in mijn ziel is en het waarachtig geloof

mij aan God verbindt, dan kan ik niet anders dan bidden, dan kan ik niet "niet-bidden", begrijpt u dat? Dan keert het precies om. Dan blijft u niet altijd voor die muur staan van: mag ik dit en mag ik dat. Dan zegt u: *O, God het moet, want ik ben verloren en bij U alleen is de zaligheid.* Het moet, het kan niet anders. Dan is het geen kwestie van "mogen", maar dan zegt God: Ik gebied het u. Ik leg het zelf op uw lippen en dan moge Gods Geest er ons zó toe dringen, dat we zeggen: Heere ik heb er ook een behagen in, het is me zoet om me te buigen op Uw eis, naar Uw paleis, het hof der hoven. Tot God naderen, Die Vader is, maar óók tot Vader naderen, Die God is. Dat staat in vraag en antwoord 121 en daar wil ik u nog iets van zeggen, nadat we gezongen hebben uit:

Psalm 81 : 4 en 12.

Ja, waarom staat er bij: Die in de hemelen zijt? En dan is het antwoord: Opdat we van de hemelse majesteit Gods, niet aards zouden denken en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten. Dus aan de ene kant zegt de onderwijzer: denk er om, als u met iemand dikwijls spreekt, dan zou het gevaar kunnen ontstaan, dat u de ongelijkheid der partijen, dat u de waardigheid van Hem, die Zich tot u wenden wil en Die tot u spreken wil, veronachtzaamt.

Denk er aan, als u bidt, dat God in de hemel is, o mens, en dat gij op de aarde zijt, opdat altijd diep ontzag uw hart vervulle. God vraagt diepe eerbied. Het was veel meer dan een schijnvertoning, toen Abraham, die waarlijk toch gemeenzaam met God omging, uitsprak: Ik heb mij onderwonden tot God te naderen, hoewel ik stof en as ben. God eist van ons, dat we met eerbied Zijn heilige naam zouden noemen. Daarom staat er ook, dat we van stonde aan die gedachte moeten hebben. 't Is niet zo, dat we al biddende, met eerbied bezet moeten worden, maar van stonde aan moet er in ons hart, die vreze Gods zijn, opdat we van Zijn hemelse majesteit niet aards zouden denken.

"Die in de hemelen zijt". Eerst heb je de hemel waar de vogels in vliegen, dan de hemel waar de sterren in staan en dan, daar boven heb je de hemel der hemelen, het paleis van Gods heerlijkheid. Ik weet wel wat sommigen hiertegen willen inbrengen, maar ik zou alleen willen opmerken: "ik ben toch liever met Jezus, dwaas; dan met Kuitert, wijs". Want Jezus hief Zijn ogen op naar de hemel en zei: Vader ik dank U. Laten wij het zo óók maar doen. En wat men verder dan ook spotten wil, Jezus heeft het zo gedaan, laten wij het ook maar zo doen, dan zullen we niet falen. Hij hief Zijn ogen op naar de hemel en daar zag Hij Zijn Vader in de hemel der hemelen. Dáár geloofde Hij, dat de hemel was. Daar is Hij heen gevaren voor de ogen van Zijn jongeren. Dat is toch de Schrift, dat zegt God toch. Laat dan alle waanwijsheid voor wat het is, maar laat ons met kinderlijk vertrouwen daarheen blikken, waar onze Vader is, in de hemel der hemelen. Die de hemelen gemaakt heeft en Die in de hemel der hemelen Zijn troon heeft

gevestigd, opdat we met eerbied en met ernst tot Hem alzo zouden opzien. Ook, dat we van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaam en der ziel zouden verwachten. We moeten, staat er in het eerste gedeelte, niet aards van God denken, niet op menselijk wijze van God denken. O, dat doen niet alleen de kinderen der wereld, maar dat hebben ook Job en Asaf en Jeremia en zovele kinderen van God gedaan. Op menselijke wijze van God gedacht. Wanneer de nood zo groot werd, dat ze het niet meer ontcijferen konden in hun leven. Wanneer de nood zo groot werd, dat ze God gingen verdenken in Zijn trouw en in Zijn Vaderlijke liefde. Daarom heeft Hij er bij gevoegd: Die in de hemelen zijt. Mijn wegen zijn hoger dan uw wegen; Mijn gedachten hoger dan uw gedachten. Misschien riep u in arren moede uit: O, Vader, bent U mijn Vader nog wel? Kan dat met Uw Vaderlijke liefde bestaan?

Die tijden zijn er wel eens in het leven van Gods kinderen. Dat ze zeggen: O, God ben ik dan Uw kind nog wel, is dat nu Vaderlijke liefde. Wie zou het niet uitgeroepen hebben, bij het graf van zijn geliefde of bij ernstige ziekte of bij honger of in ellende? O, God, bent U mijn Vader? Is dat Vaderlijke liefde? Maar nu zegt God: Denk erom, Ik ben in de hemelen; Ik ben een hemels Vader; Ik weet veel beter dan een aards vader wat u nodig heeft. Ik zal voor u zorgen. Dat heeft God beloofd. Hij zal voor ons zorgen. Maar wij als aardse vaders, wij geven soms onze kinderen dingen, die we ze beter konden onthouden. Dat doet de Heere nooit. En wij weigeren hen soms datgene te geven, wat zij hard nodig hebben. Dat doet God ook nooit. Hij handelt zo met ons, zoals het overeenkomt met Zijn grote en heilige wijsheid en dan mag het straks aanbeden worden. Dan zullen we zien, dat Hij altijd als een Vader gehandeld heeft.

En als u soms op raadselen stuit, en dat zal wel, en als er dingen in uw leven gebeuren, waardoor de satan u wijs maakt, dat God uw Vader niet is, laat dan uw gedachte weiden op de kruisop Golgotha. En als satan u aanvalt en zegt: Hoe kan dat, als God je Vader is, dat Hij zulk een weg met u gaat? Tracht dan met uw zielsgedachten door te dringen naar het kruis van Golgotha en zeg: Satan, hoe kan dat, dat God Zijn enige Zoon verlaten heeft? Opdat zondaren zalig zouden worden! Ik weet zeker, dan zult ge Gods doen goed gaan keuren, dan zult ge Hem in de grootste smarten niet langer wantrouwen, maar dan zult ge zeggen: Ge zijt een almachtig God en ik verwacht alle nooddrift naar lichaam en naar ziel van U. Dat verwacht ik, staat er. Verwachten, dat is met spanning uitzien. Dat is niet lusteloos neerzitten en maar laten komen, zoals het komt, maar dat is uitzien met je hele ziel. Mijn ziel vol angst en zorgen, wacht sterker op den Heer' dan wachters op de morgen, de morgen, ach, wanneer? Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.